

האלוהים

על רבקה זוהר

(המשך מעמוד 14)
השייכים למרכז, והם תקפו את ההצעה ואת יוזמיה.
הצעת הלמס הובסה. נותרה החלטה חסרת-שיניים, המתירה לנשיא לשוחח עם כל מנהיג באש"ף, אלא אם כן מחליט הנשיא עצמו שהאיש שפך דם אמריקאי. איש לא דיבר על דם ישראלי.

כל המאבק היה אבסורדי, מפני שאין הא-מריקאי המצוי מקבל את העיקרון שאין מרב-רים עם אויב ששפך דם. השכל הישר אומר לו כי נכון ההיפך: מדברים דווקא עם מי ששופך דם, כדי לשים קץ לשפיכת-הדם. ולראייה: האמריקאים עצמם ניהלו משא-ומתן רישמי עם הוויאטיקונג, ששפכו מדי יום דם אמריקאי, מבלי שהמילחמה נפסקה אף לרגע.

אחרי שהתקבלה ההחלטה ה"מתוקנת", ניי-סה שרהחוק, משה ארנס, להציג אותה כנציג חזון ישראלי. אבל מנכ"ל משרד ראשי-הממ"שלה לא בלם את פיו ותקף את ההחלטה כנציג חזון של אש"ף. "מגיע רגע האמת!" אמר בה-בעה קודרת, בהתייחסו ליחסי ישראל-אמרי-קה.

זה מצחיק. כי בעימות בין פיל וחבוב, אין רגעי-אמת.

דרכי אדם ראשון בעליון

הוא המתמחה הערבי הראשון בבית-המשפט העליון. ואצל השופט רב לוי דווקא.

גלית בר

"אינני יודע מדוע אני המתמחה הערבי הראשון בבית-המשפט העליון. יכול להיות שעד כה לא היו אנשים ברמה שלי, ויתכן שהיו סטודנטים ברמה גבוהה שניסו להת-קבל, אך בית-המשפט דחה אותם מפני שהיו ערבים. בכל אפשרות שאני מעלה, אני יוצא לא-טוב. פעם שחצן ופעם משמיץ."

מוחמד חלני סיים את לימודי המשפטים באוניברסיטת-ירושלים, ובפברואר יתחיל בהתמחותו אצל רב לוי, שופט בית-המשפט העליון, שופטו של ג'ון דמיאניוק.

הוא נולד לפני 21 שנה בכפר טורעאן שבגליל העליון. אחיו הבכור למד רפואה, השני רוקחות, ולו היה ברור תמיד שהוא יהיה עורך-דין.

"בהתחלה חשבתי על צדק, ואחר-כך על כסף."

תעודת-זהות ברחוב. למרות הצטיי-נות בלימודיו, מוחמד חשש שלא יתקבל להתמחות היוקרתית בגלל היותו ערבי.

"נתקלתי בבעיות בכל צעד ושעל. גם ביי-חסים עם הרשויות והמימסד. קרה גם שטייל-תי במרכז-ירושלים, לבוש נהדר ונראה כמו עורך-דין מכובד, ולפתע עצרו אותי וביקשו, לא באדיבות, תעודת-זהות."

"במהלך הלימודים, מעולם לא היתה אפי-לייה מכוונת, אבל היה פער מנטאלי. לפעמים ביקשתי הארכה להגשת עבודה, כי היתה לי חתונה או אירוע מישפחתי אחר. לא קיבלתי, כי הם לא הבינו מה החשיבות של חתונה אצל הערבים. מילואים תמיד נראו סיבה טובה יו-תר."

הוא מרגיש שהמיגור הערבי מעריך את הישגו, וגם מכבד כעת יותר את בית-המשפט העליון.

"עצם הנוכחות שלי בבל-ליבה של הרשות משפר את תדמית הרשות השיפוטית. נכון שהיום יש הרבה התמרמרות כלפי המימסד, אך בית-המשפט עדיין נתפס בעיני המיגור הערבי כעין מפקחת וככלב-שמירה."

לפני האינתיפאדה חשב מוחמד שיחיה בירושלים. עכשיו יש לו ספק. "התנאים הם תנאי, והכל נעשה עבודה ביטחונית. אותי מעניין התחום האזרחי."

לא אוכל לצאת מזה. המצב לגבי הסמים הביא אותי לשפל נעמי אדווה (המשך בעמוד 50)

שאמרו לי. ההיתקלות בסמים עוררה אותי. הרגשתי שניסיתי כבר הכל, כמו נישואין כושלים. רציתי למצוא רווחה ולקחת סמים, ואז הפכתי לעבד מוחלט והרגשתי שלעולם

לפני כמה חודשים החלו להתהלך שמועות כי ריבקה זוהר הצטרפה לכת מיסטריות. העיתונים סיפרו על רכבה חדר-שה, והתייחסו לסיפור בספקנות.

השבוע פגשתי את ריבקה. דירתה נמצאת במרכז תל-אביב, דירה ענקית וריקה מרברים מיותרים. מעט ריהוט, ספרים רבים וכמה תמונות של "המורה", כפי שהיא מכנה את שלמה קאלו.

כבר בתחילת הדברים ביקשה לתקן את המונח "כת".

אמרה ריבקה: זו לא כת, זו אסכולה רוחנית. אפשר להגיד שמי שלומד רפואה לא נמצא בכת של רופאים. אנשים קבעו מושג מרובע, וצריך לפזר את ערפל הבערות.

למילה כת יש קונוטציה לאיטובה, כי המילה כת עושה לאנשים אנרגיה לא-טובה. אנחנו מתעסקים בדבר אמיתי שאין בו שום דבר שלילי.

חייתי אז עם רמי גוברניק, איש הטלוויזיה, שעור לי מאוד בהתאקלמות כארץ. בינתיים נפרדנו, בגלל נתיבי-מחשבה שונים ונשארנו ירידים טובים מאוד. רמי התחתן לא-ימזמן, והייתי בחתונה שלו. רמי הוא מהנפשות שמעט מוצאים כמותן. כשהבין שבינינו לא מסתדר, רצה שיהיה לי טוב.

רמי הפגיש אותי עם פסיכולוגית, ולמרות שברר-כלל אין לי דיעה טובה על פסיכולוגים, הגעתי אליה מתוך חיפוש, ולא מתוך מצוקה.

היה לי חשוב להגיע אל האמת, כי לא היה לי נוח בחיים. לא קיבלתי את החיים כמו שהם. לא מצאתי בחיים שום דבר משמח, שום דבר שעשה אותי מאושרת. לא די בזה שיש חברים ושאיני שרה. לי זה לא הספיק.

יש כאלה שאומרים שלבנות מישפחה זה אושר. זה דבר לגיטימי לגביהם. אבל אני כבר הייתי בסרט הזה. היה לי בעל ויש לי ילדה, אבל רציתי משהו מעבר לזה.

עשו כאן חגיגה שלמה כשהגעתי ארצה, אבל ידעתי שהחגיגה הזאת תיגמר יום אחד, וידעתי שברוך כלל יש סיבה לשימחה, וזו שלוחה של עצב. אצלי לא היה מצב-יניי, היתה או שימחה או עצב גדול, וזאת קיצוניות איומה.

הפסיכולוגית שרמי הכיר לי הקריאה לי פרקים מתוך ספרים של קאלו, ואני הבנתי שהגעתי הביתה.

נפלה עלי האמונה

כשנפגשתי עם שלמה קאלו, הרגשתי שאני נמצאת מול הטוהר. הוא דיבר איתי על כנות, שהיא יריעה חרימשמעת שתענוגות החושים שואו דמה, ותפקידנו להיות אדון לעצמנו ולכבוש את יצרנו, ולא לתת לכוחות-פנים וחוש להשפיע עלינו.

טיבענו האמיתי הוא טוהר, וצריך להסיר את השכבות ולהגיע לטוהר שנמצא בכל אדם. החיפוש מגיע ממני מבפנים, ולא מפני

ריבקה זוהר

השירים הם כמו אקונומיקה. הם מסירים כתם שחור